

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **R. B.**, nar.,
státní příslušnost: Arménie,
bytem v ČR: ,

zastoupena: JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
sídlem Nuselská 499/132, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018, č. j. OAM-95/ZA-ZA11-ZA18-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 6 800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, čímž došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu a není v souladu s veřejným zájmem. Odůvodnění rozhodnutí neobsahuje náležitosti požadované v § 68 odst. 3 správního řádu. Porušen byl též § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v rámci řízení najevo. Dále byl porušen § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy, a konečně § 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť rozhodnutím dochází k porušení mezinárodního závazku.
3. Žalobkyně uvedla, že se konkrétně obává v případě návratu pronásledování pro její politické a občanské postoje, které demonstrovala aktivní podporou arménského opozičního hnutí, které mělo za cíl svržení tamního prezidenta.
4. V doplnění žaloby žalobkyně předně namítá porušení zásady materiální pravdy, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, a to zejména, pokud jde o důvody udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nesprávně také vyhodnotil zprávy o zemi původu, čímž se dopustil nesprávného posouzení případu.
5. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že politicky činná byla již od roku 2004 a pokračovala i v době svých studií. Na svých blozích poukazovala na sociální problémy a šířila své názory, například ohledně výrazného zdražování, ruské intervenci do národní politiky a komentovala i dění v armádě, kam byl povolán její bratr. Kvůli svým názorům měla problémy rovněž s manželem, který měl za to, že její činnost mu může uškodit u zaměstnavatele, pohraničního vojska. I sama žalobkyně měla problémy u svých zaměstnavatelů, kdy její činnost byla důvodem rozvázání pracovního poměru, a zároveň znemožnila hledání dalšího zaměstnání.
6. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že její obavy vyplývají z podpory hnutí Sasná Tsrer, přičemž problémy vyvrcholily v červenci 2016 účastí na mítincích. Žalovanému žalobkyně vytýká, že i když z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 vyplývá, že účastníci byli ze strany státu agresivně stíháni, čímž tato zpráva potvrzuje výpověď žalobkyně, vycházel žalovaný ze státních zdrojů, ve kterých bylo uvedeno, že se naopak jednalo o pokojné protesty s pouze osamocenými násilnými incidenty na straně účastníků. Žalobkyně namítá, že státní televize dokonce dva dny ani o protestech neinformovala, cílem bylo tyto informace utajit. Ze zpráv mezinárodních organizací vyplývá, že při demonstracích docházelo ze strany policie k excesům, kdy mimo jiné policie účastníky demonstrace zadržovala a neopodstatněně obviňovala ze spáchání trestných činů. Ze zpráv dále vyplývá,

že proti demonstrantům v červenci 2016 zasáhla policie zvlášť hrubě, kdy dokonce 8 účastníků akce zemřelo, a jiní utrpěli zranění či byli zatčeni.

7. Pokud žalovaný vycházel z toho, že hnutí Sasná Tsrer je hnutí teroristické, pak žalobkyně namítá, že za takové jej považuje pouze vládní strana. Žalovaný došel k závěru, že jde o teroristické hnutí, na základě toho, že při bojích byl zabit policista. Podle žalobkyně však existují i zprávy, že smrt policisty nebyla zapříčiněna v přímém důsledku činnosti těchto aktivistů. Naopak bylo prokázáno, že k brutálním zákrokům docházelo ze strany policie. Žalobkyně trvá na tom, že se v případě hnutí jedná o opozici, která brojí proti autoritativnímu režimu prezidenta Serže Sargsjana. Žalovaný tedy pochybil, neboť se nezabýval činností hnutí, a zároveň jej označil za teroristické.
8. Žalobkyně dále namítá, že při výpovědi uvedla, že své názory vyjadřovala také na blogu, který však z důvodů obav o rodinu a o zaměstnání smazala. Neztotožňuje se s žalovaným v tom, že by její účast na mítincích svědčila o tom, že nepovažovala hrozbu ze strany policie za natolik zásadní, neboť jinak by se k tomuto kroku neuchylovala. Takový názor žalobkyně považuje za zcela nepřijatelný. Lidé, kteří se mítinků hnutí Sasná Tsrer účastnili, brojili právě proti policejnímu státu, demonstraci moci a zastrasování. Rozhodně z jednání žalobkyně nelze vyvodit, že se mítinků účastnila proto, že hrozby ze strany policie nepovažovala za intenzivní.
9. Žalovaný v rozhodnutí poukazoval na arménskou ústavu, která deklaruje práva na svobodu projevu, tisku, shromažďování atp. Ze zpráv o zemi původu nicméně podle žalobkyně vyplývá, že tato práva jsou často porušována. Dále žalovaný argumentoval tím, že v Arménii neprobíhá ozbrojený konflikt. Tato informace však podle žalobkyně nevyvrací její azylový příběh.
10. Žalobkyně netvrdila, že by měla v zemi původu problémy se státními orgány, avšak v důsledku své činnosti přišla o zaměstnání, a další si nemohla najít. Důkazy, že o zaměstnání přišla právě z důvodu politické činnosti, však lze jen těžko obstarat. Nedostane samozřejmě ohledně toho žádné potvrzení. Žalobkyně se v této souvislosti ani neměla na koho obrátit. Žalovaný musí v mnoha případech rozhodovat i bez důkazů, jestliže není možné danou skutečnost potvrdit ani vyvrátit, je třeba posuzovat pravděpodobnost, že k takové skutečnosti došlo. Z rozhodnutí neplyne, že by žalovaný považoval žalobkyni za nevěrohodnou, její tvrzení proto nelze bez dalšího považovat za nereálné.
11. Žalobkyně namítá, že žalovaný zlehčil její situaci, pokud jde o získání zaměstnání. Žalobkyně je přesvědčena, že jí v zemi původu nehrozí mučení či jiné podobné zacházení, neboť se v tomto směru jedná o vyspělou zemi. Státní orgány však systematicky likvidují opoziční aktivisty právě tím, že je ničí ekonomicky a společensky. Tímto způsobem se snaží zbavit je příjmů, a tedy je přinutit, aby s uvedenou činností přestali.
12. Žalobkyně podle žalovaného nebyla za své jednání trestně stíhaná, podle žalobkyně však postačuje, že se nelidské zacházení dotklo některých osob ve stejném postavení, jako je žalobkyně. Odkazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Poukazuje na to, že ze zpráv o zemi původu je zjevné, že policie byla schopna proti účastníkům zasáhnout, a jaké důsledky měla účast pro příznivce hnutí. Žalobkyně se rozhodla pro odchod ze země, kdy nejprve si obstarala k pobytu v ČR vízum a doufala, že problémy pominou. Když se tak nestalo, přistoupila k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

13. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalovaný trvá na správnosti rozhodnutí. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně uvedla, případ posuzoval ve všech souvislostech a opatřil si potřebné podklady. Podle žalovaného však žalobkyně neuvedla skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by jí při návratu do vlasti mohlo hrozit pronásledování nebo vážná újma.
14. Žalovaný má za to, že podrobně zhodnotil politickou činnost žalobkyně ve vztahu k možnému udělení azylu. Nejprve se zabýval skutečností, že byla v letech 2004 a 2005 členkou politické strany Orinac Erkir, dále tím, že se při studiu účastnila nepravidelných mítinků na podporu vlastenectví, a její blogerskou činností. Nebylo však zjištěno, že by při těchto činnostech byla žalobkyně vystavena pronásledování ze strany státních orgánů. Žalobkyně se aktivně účastnila veřejné diskuze a nebylo jí v tomto směru nijak bráněno.
15. Následně se žalovaný zabýval podporou hnutí Sasná Tsrer žalobkyní. K tomu konstatoval, že žalobkyně nebyla členkou tohoto hnutí, nezastávala v něm žádnou roli, pouze jej jako občanka podporovala svou účastí na mítincích v roce 2016. Správnímu orgánu specifikovala svou činnost. Ve stejné době byla žalobkyně v místě bydliště hledána policií a skrze matku byla vyzvána, aby se dostavila na policejní stanici. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala a namísto toho vycestovala do Gruzie. Následně se účastnila dalších mítinků, při kterých byla zadržena. Poté, co sdělila osobní údaje včetně údajů o zaměstnání, byla policií propuštěna. K tomu žalovaný podotýká, že žalobkyně nebyla dále nijak vyslýchána, nebylo vůči ní použito násilí ani zahájeno trestní stíhání. Žalovaný se domnívá, že v celkovém souhrnu nelze mít za to, že by se v daném případě jednalo o pronásledování. Žalobkyně mimo jiné mohla bez problémů z Arménie vycestovat. Žalovaný nepopírá, že z výročních zpráv Human Rights Watch z let 2017 a 2018 vyplývá, že při zmiňovaných demonstracích docházelo k excesům ze strany policie, avšak konkrétně v případě žalobkyně k tomuto nedošlo. Žalovaný též nedovodil, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
16. Žalovaný je toho názoru, že nelze bez dalšího dojít k tomu, že by pouze z důvodu podpory hnutí Sasná Tsrer byla žalobkyně propuštěna ze zaměstnání. V prvním případě žalobkyně s propuštěním sama souhlasila, v případě druhém se podle žalovaného o oficiální důvod propuštění nezajímala a ani v jednom případě se nebránila. Ohledně tvrzené nemožnosti sehnat si nové zaměstnání si žalovaný obstaral informací Mezinárodní organizace pro migraci, podle které je nezaměstnanost v Arménii vysoká, a nejen žalobkyně tak má problém najít zaměstnání. Navíc si žalobkyně práci hledala pouze krátkou dobu.
17. Žalovaný poukázal na nesrovnalost ve výpovědi žalobkyně v průběhu azylového řízení, kdy konkrétně uvedla, že se k odjezdu z Arménie rozhodla poté, co byla nucena nastoupit na dovolenou, tedy od 9. 11. 2016. Žalovaný však zjistil, že z výpisu CIZ je zřejmé, že dne 4. 10. 2016 bylo k žalobkyni evidováno pozvání do ČR, a dále bylo zjištěno, že žádost o vydání víza žalobkyně podala již 31. 10. 2016, přičemž vízum jí bylo uděleno dne 3. 11. 2016. Všechna tato data tedy předcházejí datum deklarované žalobkyní. Tomu podle žalovaného odpovídá i skutečnost, že žalobkyně prvotně o mezinárodní ochranu nežádala a žádost podala až poté, kdy zjistila, že nesplňuje podmínky pro získání pobytového oprávnění. Žalovaný doplnil, že institut mezinárodní ochrany je zásadně výjimečný a neslouží jako nástroj k legalizaci pobytu.

18. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
19. K žádosti žalobkyně sdělila, že během studia v letech 2004 – 2005 byla členkou strany Právní stát. Poté již členkou žádné strany nebyla, ale byla aktivistkou. Naposledy pobývala v Jerevanu. Je rozvedená, má dceru, která žije u rodičů žalobkyně v Arménii. Do ČR přicestovala v roce 2016. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že ve vlasti byla pronásledována z politických důvodů v souvislosti s hnutím Sasná Tsrer a událostmi v Arménii. Její manžel sloužil v budově, kterou toto hnutí obsadilo. Svému vedení poskytl v souvislosti s tímto obsazením údaje o žalobkyni, čímž ji poškodil. Podpora hnutí Sasná Tsrer se ze strany státu považovala za trestný čin. Ve vlasti nemohla v klidu žít a pracovat.
20. Při pohovoru žalobkyně doplnila své dřívější pracovní zkušenosti, uvedla, že ve vlasti bydlela u rodičů. V letech 2004 – 2005 byla členkou politické strany Orinac Erkir, v rámci které fungovaly další organizace, kdy v jedné z nich byla vedoucí mládežnického oddílu. Její činnost spočívala dále v organizační činnosti, měla též na starosti charitativní záležitosti. Žádnou funkci ale i vzhledem k tehdy nízkému věku nezastávala. Do strany vstoupila, protože se jí líbily její názory. Účastnila se pravidelně schůzek strany. V letech 2004 – 2008 studovala. V roce 2006, kdy byla členkou uvedené opoziční strany, chtěly ostatní velké strany přetáhnout členy strany, kde byla žalobkyně členem. Některé z těchto stran se spojily, aby byly silnější. S členstvím ve straně žalobkyně problémy neměla. Cílem strany, které byla členem, bylo vytvoření právního státu. K upozornění žalovaného na rozpor, že původně uváděla, že byla členkou strany v letech 2004 – 2005, a poté 2006, uvedla, že v roce 2006 členkou již nebyla, byla studentkou, nelíbilo se jí smýšlení jiných členů. Po roce 2005 již sice nebyla členkou strany, ale zůstala politicky aktivní. Studovala v té době vysokou školu a spolu se spolužáky se účastnila nepravidelných mítinků, navštívili například místo, kde jsou pochováni lidé, kteří bojovali a padli za Karabach. Takto byla aktivní v letech 2007 – 2008, účastnila se asi 10-15 akcí. Žádné problémy ohledně těchto aktivit neměla. Cílem mítinků bylo vyvolat v lidech vlastenectví, seznámit je s důvody, proč je Arménie nezávislým státem. Poté studovala magisterské studium a současně pracovala, zároveň se též vdala, neměla tedy již čas na obdobné aktivity. Byla však aktivní jako blogerka, zabývala se sociálními otázkami. Její manžel pracoval u ruského pohraničního vojska a domníval se, že její činnost mu může škodit. Měli s manželem odlišné politické názory. Žalobkyně zastávala názor, že Rusko nepřináší zemi blaho. Sociálními problémy se zabývala nárazově. Například od roku 2010 probíhalo v zemi značné zdražování, tímto se žalobkyně zabývala od roku 2013. Např. také každý zaměstnanec musel odvádět povinně 5 % ze mzdy do penzijního fondu. V zemi přitom jsou již tak vysoké daně. Obrana proti odvodům nebyla možná, šlo o rozhodnutí státu. Mohla by se teoreticky obrátit na soud, ale nechtěla dělat problémy zaměstnavateli.
21. V roce 2013 byl bratr žalobkyně povolán na vojnu, sloužil do roku 2015. Žalobkyni poradili, aby po tuto dobu raději nebyla aktivní. Bratr měl zdravotní problémy a žalobkyně proto napsala na oficiální stránky, že se o bratra nestarájí. Následně jí volali, že toto nesmí dělat. Na policii se raději neobrátila, měla strach. V roce 2016 došlo po několika událostech k obsazení části území Arménie. Žalobkyně následně pomáhala šířit heslo „100 let bez režimu“. Sasná Tsrer vznikla v roce 1994, je to ozbrojená skupina, Nová Arménie je politická strana. Žalobkyně vypomáhala hnutí Sasná Tsrer v době, kdy se děly politické události. Účastnila se mítinků, oficiální členkou ale nebyla. Na mítincích skandovala hesla, organizovala lidi. Mítinky byly pokojné, usilovali o rezignaci prezidenta Serže Sargsjana a

propuštění z vězení Žirajra Sefiljana, bylo tam ale přesto napětí, když byl někdo příliš aktivní, odvedla jej policie. Známi žalobkyni proto radili, ať si dá pozor. V červenci 2016 přišla k žalobkyni domů policie, matce žalobkyně policista sdělil, že žalobkyně podporuje teroristickou organizaci, a že jde o trestný čin. Žalobkyně se měla dostavit na policii, což ale neučinila. Odjela raději do Gruzie, po návratu začaly mítinky. Účastnila se dalších mítinků, na kterých došlo k eskalaci napětí a násilnému jednání ze strany policistů. Policie již žalobkyni znovu nekontaktovala. Dne 29. 7. však byla zadržena z důvodu, že podporuje terorismus. Poté, co žalobkyně policii poskytla své údaje, ji propustili. Trestní stíhání s ní zahájeno nebylo, neboť neměla v ruce zbraň. Přispívala na sociálních sítích a podporovala zadržené. Spolupracovníci jejího bývalého manžela upozornili ředitele školy, kde pracovala, a ten následně žalobkyni sdělil, že nechce, aby ve škole pro své aktivity dále pracovala, a donutil ji k výpovědi. Ředitel jí sdělil, že je možné, že si bude zahájeno trestní stíhání, a že nechce, aby v té době žalobkyně u něj pracovala, proto žádost podala. Ředitel jí výpověď nadiktoval. Kdyby výpověď nepodala sama a byla by propuštěna, bránit by se nemohla, protože se angažovala v protivládních demonstracích a otevřeně podporovala hnutí Sasná Tsrer. Jiní její kolegové byli i souzeni. Následně pracovala do 9. 11. 2016, kdy musela na dovolenou, ve společnosti Fast Credit. Dne 21. 11. 2016 jí oznámili, že je propuštěna. Výpověď musela podepsat. Výpovědi se nebránila. Policie ji již nekontaktovala, pouze od exmanžela ví, že mají informace o její činnosti na sociálních sítích. Její exmanžel se jí patrně chtěl pomstít, proto na ni sděloval informace. Po červencových událostech se dalších akcí neúčastnila. Následně práci již nenašla. Vyřešit situaci změnou bydliště by nemohla, protože informace o jejích aktivitách mají v centrálním registru. Od 9. 11. 2016 věděla, že odjede do ČR, pomohli jí známí, konkrétně známá kamarádka bratra žalobkyně. Nevěděla, že byla žádost o vízum podána již 4. 10. 2016. Po příjezdu do ČR hledala cestu, jak zde být legálně, když nebyla úspěšná, požádala o mezinárodní ochranu. Při návratu by jí hrozilo, že by možná její bývalý manžel proti ní znovu použil nějaké údaje. Nenašla by si také patrně práci z důvodu svých dřívějších aktivit.

22. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
24. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
25. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
26. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

27. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
28. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
29. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
30. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
31. K námitce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tvrzená porušení neshledal. Ze strany žalovaného nedošlo k porušení zásady materiální pravdy, žalovaný dostatečně šetřil skutkový stav. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. -57: „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Žalovanému nelze v této souvislosti vytknout žádné zásadní pochybení, tím méně, pokud ani sama žalobkyně žádné konkrétní chyby v tomto ohledu neuvedla. Žalovaný žalobkyni umožnil v rámci provedeného pohovoru uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a které by podle ní měly být zohledněny. Rovněž jí umožnil, aby se seznámila s podklady pro vydání pro rozhodnutí, vyjádřila se k nim či vznesla případné námitky.
32. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace v Arménii žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 5 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. [5 Azs 55/2008](#) – 71, uvedl: „Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z let 2017 a počátku 2018, tedy v době rozhodování (březen 2018) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní

situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.

33. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
34. V dané věci je rozhodné, zda obavy žalobkyně z potíží souvisejících s její politickou aktivitou a podporou hnutí Sasná Tsrer mohou být dostatečným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobkyně uvedla a žalovaný se na základě toho zabýval několika aspekty.
35. Žalobkyně uvedla, že byla aktivní jako členka politické strany Orinac Erkir. Ve straně nevykonávala žádnou funkci, její činnost spočívala v organizování. Od roku 2006 členkou již nebyla, neboť se neshodovala v názorech s jinými členy a ve straně došlo k některým změnám. Následně byla přívrženkyní hnutí Sasná Tsrer, přičemž zmiňovala dále politickou stranu Nová Arménie. V případě Sasná Tsrer se jednalo o politické hnutí, které bylo v opozici vládním stranám, které jej označovaly za teroristické. Žalobkyně nebyla oficiální členkou hnutí. Aktivita hnutí souvisela s uvedenou politickou stranou Nová Arménie. Přívrženci hnutí pořádali protestní akce, kterých se účastnila i žalobkyně. Následně ji doma hledala policie, kam se však nedostavila. Poté došlo na jedné z demonstrací k jejímu zadržení, trestní stíhání s ní však zahájeno nebylo, neboť u sebe tehdy neměla zbraň. Řadu jiných jejích známých naopak zatkli a byli i odsouzeni. Jednání policistů na demonstracích se postupně vyhrocovalo a docházelo k násilnostem. Žalobkyně však kromě uvedeného zadržení a následného propuštění nikdy žádné potíže neměla, jak výslovně uvádí i v žalobě. Další politicky aktivní činnost, kterou žalobkyně provozovala, byla aktivita na sociálních sítích, kterou však již smazala. Při seznámení s podklady uvedla, že její bývalý manžel chce, aby se vrátila do Arménie, a dále, že její bratr má mít kvůli němu problémy.
36. Žalovaný se nejprve zabíral tvrzeními žalobkyně o tom, že v letech 2004 – 2005 byla členkou politické strany Orinac Erkir. Ohledně toho konstatoval, že žalobkyně nezastávala žádnou funkci, řešila pouze organizační či charitativní záležitosti. Žádné potíže

související s jejím členstvím neuváděla, k vystoupení ze strany se rozhodla na základě nesouhlasu s jednáním některých dalších členů. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně nezmínila ani žádné potíže, které by měla na základě její účasti na politických akcích s vlasteneckým zaměřením v letech 2007 a 2008. Dále žalovaný zmínil tvrzení žalobkyně o tom, že byla aktivní bloggerkou na sociálních sítích, přičemž ani ohledně toho žádné konkrétní potíže neměla, vyjma skutečnosti, že údajně měla mít ohledně své činnosti neshody s bývalým manželem. V letech 2013 – 2015 žalobkyně politicky aktivní nebyla, neboť jí to bylo doporučeno z důvodu, že její bratr vykonával vojenskou službu. V žádném z uvedených případů dle žalovaného nedošlo k pronásledování.

37. S posouzením žalovaného ohledně politických aktivit žalobkyně specifikovaných v bodě 36 rozsudku se soud plně ztotožňuje. Ohledně působení v politické straně Orinac Erkir žalobkyně neuváděla žádné potíže, problémy neměla ani z důvodu své účasti na politických mítincích v roce 2007 a 2008. Žalovaný taktéž adekvátně vyhodnotil, že ani aktivity žalobkyně na sociálních sítích nevedly k jakémukoli jejímu postihu či pronásledování. Pouze jí bylo údajně doporučeno, aby se přestala kriticky vyjadřovat v souvislosti s vojenskou službou jejího bratra, kdy na základě tohoto doporučení žalobkyně další kritiku v tomto směru nepublikovala, a tedy za ni nemohla být ani postihována.
38. Žalovaný se dále zabýval tvrzením žalobkyně ohledně její podpory hnutí Sasná Tsrer, přičemž uvedl, že ani v tomto případě žalobkyně neuváděla žádné problémy odpovídající intenzitě pronásledování. Neměla problémy ohledně toho, že se na výzvu nedostavila na policii. Taktéž ohledně tvrzeného zadržení žalobkyně žalovaný nenalezl důvod pro udělení azylu. Žalobkyně nezmínila, že by během předmětné akce proti ní bylo užito násilí, nebo že by utrpěla jakoukoli újmu. Ve vlasti nebyla nikdy trestně stíhána ani souzena, naopak poté, co byla policií propuštěna, již nebyla z její strany znovu kontaktována. Žalobkyně nebyla nikdy členkou hnutí Sasná Tsrer a její role nebyla ohledně jeho podpory nikterak významná. Hnutí podporovala pouze jako občanka. Žalovaný nezpochybnil skutečnosti vyplývající z jím shromážděných zpráv, konkrétně zejména zpráv Human Rights Watch z let 2017 a 2018, dle kterých skutečně v Arménii docházelo k žalobkyni uváděným protestům, přičemž tyto byly sice převážně pokojné, avšak později při nich docházelo i k násilnému jednání ze strany policejních příslušníků. Žalobkyně však, jak bylo uvedeno, byla ze zadržení po poskytnutí osobních údajů propuštěna bez jakýchkoli dalších důsledků. Žalovaný také doplnil, že hnutí Sasná Tsrer bylo označováno za teroristické a dopouštělo se též i protiprávních aktivit.
39. Soud nenalezl pochybení žalovaného, pokud jde o jeho úvahy o činnosti žalobkyně v hnutí Sasná Tsrer. Žalovaný si opatřil podklady, které potvrzují konání politických akcí v zemi, kdy současně tyto materiály upozorňují, že na některých z těchto akcí docházelo k nepřiměřeným policejním zásahům. Objektivní poměry v zemi však nejsou jediným kritériem pro hodnocení pronásledování žadatele. Žalovaný je správně hodnotil v kontextu individuálního příběhu žalobkyně, která nebyla aktivní členkou hnutí Sasná Tsrer, a v té době ani žádné politické strany, kdy z jejích tvrzení vyplynulo, že se pouze spíše identifikovala s politickými myšlenkami a názory opozice, kdy sice aktivně vystupovala, avšak toliko jako občanská aktivistka. Hnutí Sasná Tsrer podporovala žalobkyně jako občanka a aktivně se účastnila různých mítinků, které, jak uváděla, byly převážně pokojné. Co se týká tvrzeného zadržení, pak ani toto není dostatečně opodstatněnou skutečností, pokud jde o pronásledování. Žalovaný nezpochybnil fakt, že došlo k zadržení žalobkyně

na jedné z akcí, avšak adekvátně se zabýval průběhem tohoto zadržení, které dle něj neodůvodňuje závěr, že by žalobkyně byla ve vlasti pronásledována. Soud považuje posouzení žalovaného za dostatečné. Zadržení protestujících policíí, aniž by jejich osobní svoboda byla excesivně omezena či na nich páčáno násilí, není pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Žalobkyně byla poté, co sdělila své osobní údaje, propuštěna. Proti žalobkyni trestní stíhání zahájeno nebylo a byla naopak propuštěna a policií již nebyla kontaktována. K jejímu tvrzení, že někteří aktivisté, kteří byli zadrženi s ní, byli následně souzeni a vězněni, neboť u sebe měli v té době zbraň, což žalobkyně neměla, soud uvádí, že ani tento fakt nesvědčí závěru o pronásledování. Žalobkyně u sebe zjevně neměla zbraň, a proto represivní složky státu vůči ní nijak aktivně dále nezasahovaly, resp. nevedly vůči ní úkony trestního řízení, natož soudního řízení. Žalobkyně tak argumentuje případy přátel, které jsou odlišného charakteru, než případ žalobkyně.

40. Žalovaný uzavřel, že žádná z politických aktivit žalobkyně nebyla takového charakteru, že by jí na základě ní mělo hrozit ve vlasti pronásledování. Doplnil, že žalobkyně bez jakýchkoli potíží vlast opustila, přestože státní orgány o ní údajně disponují informacemi o její činnosti, nebylo jí ve vycestování nijak bráněno. K tomu žalovaný poukázal též na rozpor týkající se data odjezdu, kdy přestože uváděla, že se k odjezdu chystala až dne 9. 11. 2016, kdy byla nucena nastoupit na dovolenou, prokazatelně byla žádost o vízum podána již v říjnu 2016.
41. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, který neshledal, že by žalobkyně mohla být při návratu pronásledována, neboť nebyla pronásledována ani během pobytu na území Arménie a jí uváděné skutečnosti nevedou k závěru, že by vůči ní mělo být zahájeno trestní stíhání. Sama žalobkyně i v žalobě výslovně uvádí, že neuváděla, že by měla v Arménii problémy se státními orgány. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve věci rozhodoval v březnu 2018, mohl zohlednit toliko politickou situaci v Arménii k tomuto datu. Pakliže platí, že žalobkyni nehrozilo pronásledování při návratu do vlasti v roce 2018, soud pro úplnost uvádí, že tím méně je pronásledování žalobkyně pravděpodobné s ohledem na výrazné politické změny, které v zemi proběhly v průběhu roku 2018. Pokud se i nadále žalobkyně zdržuje na území ČR, ve svém důsledku zpochybňuje neekonomický důvod své pobytu, jestliže v Arménii došlo ve vztahu k politickému přesvědčení žalobkyně k zásadní změně poměrů.
42. Z tvrzení žalobkyně je zřejmé, že byla přívrženkyní opozice. Nejprve byla členkou strany Orinac Erkir, jejímž cílem bylo upevnění právního státu v Arménii, poté vystupovala na sociálních sítích s kritickými příspěvky na různá témata. Následně se aktivně účastnila mítinků hnutí Sasná Tsrer. Mítinky byly směřovány proti vládě, žalobkyně konkrétně poukázala zejména na to, že požadovali rezignaci prezidenta Serže Sargsjana a propuštění z vězení Žirajra Sefiljana.
43. Žalobkyně se ve vlasti účastnila celé řady akcí na podporu hnutí Sasná Tsrer. Přestože nebyla jeho přímou členkou, své politické názory jednoznačně opakovaně aktivně vyjadřovala svou účastí na nepravděpodobných mítincích pořádaných za různými účely. V souvislosti s působením hnutí Sasná Tsrer zmínila žalobkyně ještě politickou stranu Nová Arménie. V tomto kontextu mj. uvedla, že začátkem roku 2016 prohlásil zakladatel této strany, že se budou vracet určitá území země Ázerbájdžánu. Následně byl ze strany vlády pronásledován pro své výroky. Protože u něj byly nalezeny zbraně, byl uvězněn. Před uvězněním Žirajra Sefiljana zaútočil Ázerbájdžán na Karabach, obsadil část území,

arménští vojáci měli příkaz nestřílet. Sefiljan prohlásil, že šlo o provokaci, aby území spadalo pod Ázerbájdžán. Lidé se ztrátou území nesouhlasili a začaly demonstrace.

44. V rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 15/2018 – 67 ze dne 26. 3. 2019 Krajský soud shrnul: „*Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný přiléhavě upozornil na nespornou skutečnost, že v dubnu 2018 došlo v Arménii k významným společenským změnám, včetně změny politických struktur. V Arménii je nový prezident Armen Sarkisjan a došlo i k obměně vlády, v jejímž čele stojí Nikol Pašinjan, kterého do funkce vynesla právě vlna pouličních protestů. Došlo tedy k politické změně, pro kterou se v létě roku 2016 účastnil demonstrací i žalobce.*“ (...) „*K tomu krajský soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že uvedené společenské změny v Arménii vedly mimo jiné k tomu, že v souvislosti s přípravou novely vyhlášky Ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb., kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasném pobytu cizinců, se vážně uvažovalo o tom, že Arménii bude přiznán statut bezpečné země původu ve smyslu § 2 písm. k) zákona o azylu. Přestože k tomu nakonec nedošlo, možno v současné době konstatovat, že naplnění podmínek bezpečné země původu ve shora uvedeném smyslu se Arménie velmi blíží.*“ V této věci se mj. Krajský soud zabýval skutkově podobným případem a rovněž neshledal, že by problémy žalobce vyplývající z jeho účasti na opozičních demonstracích byly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně k tomuto konstatoval: „*Přestože byl již v roce 2015 při demonstraci policií zadržen, nevznikly mu z toho žádné problémy, obdobně tomu bylo při zadržení v období od 20. do 22. 7. 2016, kdy byl policií zadržen při účasti na mítinku hnutí Sasna Tsrer. Jak sám žalobce uvedl, zadržení nesměřovalo cíleně proti jeho sobě, došlo k němu proto, že se ocitl v místě, kde vznikly určité nepokoje a kde policie plošně zadržela přítomné demonstranty. Připustil, že jeho propuštěním dne 22. 7. 2016 by asi celá záležitost byla uzavřena. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany také tyto skutečnosti neuváděl a nepovažoval za důležité.*“
45. Z citovaných informací vyplývá, že v zemi v roce 2018 proběhly významné změny. Přestože žalobkyně se ohledně Nikoly Pašinjana nikterak nevyjadřovala, lze shrnout, že vzhledem tomu, že uváděla, že hlavním cílem akcí, kterých se účastnila, byla rezignace prezidenta Serže Sargsjana a propuštění z vězení Žirajra Sefiljana, se politické klima v zemi podstatně změnilo směrem, který žalobkyně požadovala (nový prezident, propuštění Žirajra Sefiljana).
46. V tomto kontextu soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 163/2020 – 32 ze dne 29. 12. 2020, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Poměry v zemi původu stěžovatele se totiž, jak ze zpráv o zemi původu zmíněných výše jasně plyne, změnila natolik, že i když stále nejsou plně srovnatelné se západními standardy, stěžovateli tam již žádné významnější nebezpečí nehrozí, ať již byla jeho role kolem roku 2008 jakákoli. Jak již však bylo uvedeno výše, ze správního spisu vyplývá, že se žalovaný rozsáhle zabýval situací v Arménii, jež nastala v souvislosti s prezidentskými volbami v roce 2008. Uvedl, že řadoví účastníci demonstrací nebyli tehdejší vládou systematicky pronásledováni. Rovněž sdělil, že z podkladů pro rozhodnutí nelze dovodit, že by stěžovateli v roce 2008 hrozilo pronásledování. Na základě těchto informací dospěl k závěru, že obavy stěžovatele nebyly důvodné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že v rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je zkoumána možnost budoucího pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36). Ze spisového materiálu taktéž nevyplývá, že by v současné době či do budoucna hrozilo stěžovateli v zemi původu v případě*

návratu pronásledování, pokud z něj vyplývá, že nynější vláda je ta, kterou stěžovatel podporoval při demonstracích.“

47. Žalovaný neshledal relevantní ani obavy žalobkyně z problémů, které by jí mohl způsobit její bývalý manžel, který zná podrobně informace o její politické činnosti, a označil je za spíše spekulativní povahy. Také v tomto soud souhlasí s žalovaným, že ani tyto úvahy žalobkyně nejsou důvodné pro udělení azylu. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že jednání bývalého manžela mělo v první řadě povahu jeho obecného nesouhlasu s činností žalobkyně, kdy jí měl opakovaně sdělit tento svůj odlišný názor, přičemž se zároveň obával, že by mu mohla aktivita žalobkyně škodit v jeho zaměstnání. Tento nesouhlas však měl dle žalobkyně také reálné důsledky, kdy bývalý manžel informace o žalobkyni sděloval třetím stranám. Konkrétně měl bývalý manžel o její činnosti informovat například policii. Dle žalobkyně jde z jeho strany pravděpodobně o formu pomsty. Soud je názoru, že žalobkyně přeceňuje možný vliv údajných informací bývalého manžela. Pokud by informace, kterými bývalý manžel žalobkyně disponoval či disponuje, byly způsobitelné založit pronásledování žalobkyně a reálně jí skutečně způsobit újmu, lze souhlasit s žalovaným, že by v takovém případě nepochybně státní orgány postupovaly proti žalobkyni výrazně aktivněji. V případě žalobkyně však o pronásledování nešlo. Ani poté, co policie údajně informacemi od bývalého manžela disponovala, žalobkyně nebyla ze strany státu postihována, k jejímu zadržení došlo v důsledku účasti na akci. Žalobkyně také mohla mj. ze země zcela bez problémů vycestovat. Rovněž represivnímu postupu státních orgánů proti žalobkyni nenasvědčuje ani to, že policie nijak nereagovala na to, že se žalobkyně na základě výzvy nedostavila na policii, a naopak ji již v budoucnu nijak více nekontaktovala. Intenzity pronásledování nedosahují ani uváděné potíže – obavy z bývalého manžela, aktivit na sociálních sítích či ohledně ukončení jejich zaměstnání. Je pozoruhodné, že žalobkyně nijak nezmínila nebezpečí ohledně péče o dceru, narozené v roce 2010, jež zůstala v Arménii v péči rodičů matky. Pokud je žalobkyně v zahraničí, lze v případě takto vyhroceného vztahu bývalých manželů, kdy jeden vyvíjí snahu o kriminalizaci druhého, že tentýž z manželů využije nepřítomnosti druhého v zemi pobytu dítěte a bude usilovat o dítě ve smyslu výlučné péče. Což by jistě byl neúčinnější postup k dosažení žalobkyní tvrzeného cíle manžela, dosáhnout jejího návratu do země. Žalovaný se na danou skutečnost žalobkyně nedotázal a zároveň se k tomu nijak nevyjádřil, proto je soud oprávněn dané pouze konstatovat bez zřetele k rozhodnutí ve věci.
48. Žalobkyně dále uváděla, že proti opozici nebylo převážně postupováno silou, ale spíše dochází k jejímu ekonomickému znevýhodnění ve formě potíží se sháněním zaměstnání či obecně získáváním finančních prostředků. Tento způsob postihu opozice, který se týká i žalobkyně, může nepochybně být pro ni být ekonomicky nepříjemný a může ztěžovat její přístup k některým pozicím na trhu práce, nelze jej však považovat za pronásledování, neboť ekonomické důvody nejsou azylově relevantní. Žalobkyně si navíc v minulosti dokázala opakovaně zaměstnání vždy obstarat, jak vyplynulo z jejích tvrzení.
49. Pokud jde o ukončení pracovního poměru žalobkyně ve škole, žalobkyně tvrdí, že v důsledku informací, které byly sděleny jejímu zaměstnavateli (řediteli školy), došlo k nucenému ukončení pracovního poměru. Dle žalobkyně bylo ukončení realizováno dohodou, respektive na základě žádosti žalobkyně, avšak tato žádost byla žalobkyní podána na základě jejího rozhovoru s ředitelem školy, ze kterého vyplynulo, že pokud by žádost nepodala, měla by do budoucna v zaměstnání pravděpodobně problémy v důsledku jejího politického přesvědčení. Bylo tedy možné se domnívat, že i pokud by žalobkyně o

ukončení pracovního poměru nepožádala, patrně by reálně výkon jejího zaměstnání nebyl zcela bez problémů, nebo by stejně došlo k jeho ukončení, proti kterému by se nemohla nijak bránit, neboť jako opoziční aktivistka by u soudu měla těžko úspěch. K tomu žalovaný podotkl, že žalobkyně sama s ukončením pracovního poměru souhlasila.

50. Žalovaným učiněný odkaz na rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 8/2003 nepovažuje soud za příhodný v situaci, kdy žadatel tvrdí, že jeho pracovní poměr byl ukončen v důsledku celospolečensky nastavené politické situace. S ohledem na historické zkušenosti naší země požadavek na soudní ochranu nezákonného skončení pracovního poměru nezní zcela přesvědčivě. Tvrzení žalobkyně o ukončení jejího pracovního poměru i jiných protestujících kolegů však nereflktuje skutečnost, že i v ČR by byl ukončen pracovní poměr s učitelem, který na demonstracích vrhá dlažební kostky na policii nebo který byl byt jen účasten násilné okupace úřední budovy. Přirozeně totalitní povaha režimu v určitém ohledu oslabuje z azylového pohledu měřítko protiprávního jednání žadatele, avšak ze žalovaným shromážděných podkladů nijak neplyne, že by v Arménii v rozhodné době byl totalitní nebo policejní režim založený na systémovém pronásledování politických oponentů. Žalobkyní tvrzený neoficiální registr pověsti zaměstnanců je v rozporu se skutečností, že žalobkyně novou práci poté našla, byť krátkodobě. Za pronásledování ve smyslu zákona o azylu lze považovat i takový postup státu, jež vede k systematickému bránění výkonu zaměstnání žadateli z důvodů jeho politického názoru natolik, že je ohroženo právo žadatele na život nebo zdraví. Skončení dvou pracovních poměrů během půl roku v zemi se zásadní pracovní nezaměstnaností nijak neprokazuje, že pracovní poměry byly žalobkyni ukončeny z azylově relevantního důvodu.
51. Žalovaný se dále zabýval možností udělit žalobkyni humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se zabýval mj. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl též k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Nenalezl však žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by mohl vést k udělení azylu. Konstatoval, že žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou osobou, její zdravotní stav je dobrý a je schopna si zajišťovat finanční prostředky prací.
52. K tvrzením žalobkyně ohledně špatné ekonomické situace v Arménii a problémům s hledáním zaměstnání soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli situace v Arménii, pokud jde o pracovní uplatnění, patrně bude odpovídat popisu žalobkyně, ta současně správnímu orgánu vyjmenovala celou řadu pracovních pozic, které ve vlasti dříve vykonávala, přičemž uváděla mj., že pracovala i po dobu svého studia. Vzhledem k tomu, že studovala vysokou školu, lze navíc očekávat, že její šance na uplatnění budou i v nelehkých podmínkách v zemi stále relativně vysoké. Žalobkyně navíc při pohovoru mj. uvedla, že ve škole pracovala v letech 2014 – 2016 a ve společnosti Fast Credit v letech 2015 – 2016, měla tedy dokonce souběžně dvě zaměstnání. K rodinné situaci lze dodat, že žalobkyně uvedla, že její dcera žije u rodičů v Arménii, neudělením mezinárodní ochrany tedy nedojde ani k žádnému zásahu do rodinného života žalobkyně.
53. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je

patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Pokud žalobkyně chce svůj pobyt v ČR legalizovat, je nezbytné postupovat podle příslušných právních předpisů. Institut mezinárodní ochrany nemůže v žádném případě nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

54. U žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se v této souvislosti zabýval tím, zda by mohla žalobkyni v případě návratu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, přičemž tuto možnost vyloučil. Dále zjišťoval, zda by žalobkyni mohlo hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. K takovému závěru také nedospěl. Žalovaný poukázal na to, že je nezbytně třeba zkoumat nikoli pouze obecnou situaci v zemi původu dotyčného žadatele, ale rovněž veškeré konkrétní skutečnosti daného případu.
55. Na straně 13 a dále se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany, kdy dospěl k obdobným závěrům jako při posuzování možnosti udělit žalobkyni azyl dle § 12 zákona o azylu. Lze uvést závěry Nejvyššího správního soudu z usnesení č. j. 6 Azs 183/2020 – 24 ze dne 19. 8. 2020: *„Stejně jako městský soud považuje i Nejvyšší správní soud v souzené věci za dostatečné odůvodnění žalovaného, že v Arménii (s výjimkou oblasti 6 Azs 183/2020 Náhorního Karabachu) neprobíhá ozbrojený konflikt ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu. Obdobně se přímo k situaci v Arménii vyjádřil Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 183/2018 - 31, kdy rovněž dovodil, že situaci v Arménii nelze považovat za „svévolné násilí“, v jehož důsledku by každý civilista v Arménii byl ohrožen na životě.“* Žalovaný nepochybně, že v zemi docházelo k demonstracím, a připustil, že na některých z nich byli účastníci postihováni. Žalobkyně sice byla také na jedné z demonstrací zadržena, ale byla následně opět propuštěna, a žádné důsledky pro ni tento incident neměl. Následky pro ni nemělo ani to, že se nedostavila na policii, když k tomu byla vyzvána. Ze země v pořádku bez problémů odcestovala. Žalovaný neshledal ani pravděpodobné, že by žalobkyni hrozily jakékoli problémy ohledně obav z využití jejích archivovaných příspěvků, žalobkyně se navíc může případně bránit na policii. Individuální okolnosti případu tak dle žalovaného nenásvědčují tomu, že by žalobkyni hrozila ve vlasti při návratu vážná újma.
56. K námitce, že žalobkyně považuje za nepřipustné tvrzení žalovaného, že patrně žalobkyně nepociťovala strach z možného postihu z účasti na akcích, když se jich opakovaně účastnila, soud dává za pravdu žalobkyni, že tento výrok žalovaného nebyl vhodně zvolen, neboť žalobkyně se nepochybně politických akcí účastnila na základě svého politického přesvědčení, a nikoli na základě toho, zda bylo či nebylo pravděpodobné, že proti ní bude postupováno policejními složkami, kdy žalobkyně naopak uváděla, že se jí z obav o ni opakovaně její známí snažili v její činnosti bránit či ji varovali z důsledků. Nicméně tento výrok bez dalšího není důvodem pro zpochybnění výše uvedených závěrů žalovaného, se kterými se soud naopak plně ztotožňuje a ohledně bližšího odůvodnění odkazuje na část týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
57. Žalobkyně nenaplnuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, proto jí ji žalovaný neudělil. Lze dodat, že sama žalobkyně v žalobě uvádí, že jí v zemi nehrozí mučení ani jiné obdobné zacházení, neboť Arménie je v tomto ohledu vyspělou zemí, neměla ani potíže se státními orgány. Podle žalobkyně postupuje vláda proti opozici tak, že se jí snaží zničit

ekonomicky, což se dělo i v případě žalobkyně. Ekonomické důvody však nejsou azylově relevantní.

58. Soud nenalézá významné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
59. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu a ani jí v případě návratu do Arménie pronásledování nehrozilo.
60. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.
61. Soud přiznal ustanovené právní zástupkyni žalobkyně odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3.100,- Kč, tj. 6.200,- Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300,- Kč, tj. celkem ve výši 600,- Kč. Celkem tedy 6 800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. března 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.